דרשוני כרך א — לזאת ייקרא אשה

לזאת ייקרא אשהמירי וסטרייך

'וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁמוֹת לְכָל־הַבְּהֵמָה וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל חַיַּת הַשָּׂדֶה וּלְאָדָם לֹא־מָצָא עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ... וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם עֶצֶם מֵעֲצָמַי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקְחָה־זֹּאת' (בראשית ב, כ; כג)

וייקץ מן התרדמה וירא והנה עצם מעצמיו. היה מזדרז אדם להשלים מלאכת קריאת שמות זכר ונקבה ואמר: לְזֹאת יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקְחָה־זֹּאת.'והאשה רואה איך אומר אדם מֵאִישׁ לֻקְחָה' – חלק היא, ולא בריאה נפרדת.והנחש רואה אל תוכה, מוסיף איסור, פוקח בעורמתו תרדמת עיני אדם, וסוף פקיחה זו – קללות: עפר זחילה, עצב הולדה, זעת אפיים.ואדם רואה: שלוש קללות – נחש, אשה, איש. ומבין – קללה נפרדת, בשר נפרד, עצמיות נפרדת. זאת הפעם לא רק עצם מעצמיי, בשר מבשרי; זאת הפעם עזר כנגדי. באותה השעה נשלמה מלאכת קריאת השמות, 'וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי הִוא הָיְתָה אֵם כָּל־חָי' (בראשית ג, כ).